

HET avontuur

(door Tine Leewens)

Het is alweer 5 jaar geleden dat ik op het idee kwam om met mijn Scooty (scoot-mobiel) op reis te gaan. Ik vond mijn leven te makkelijk, mijn familie te lief. Kortom te weinig avontuur. Ik wist niet meer wat ik zelf nog kon. Zelfs niet of ik nog in staat was mijn eigen avontuur te maken, te beleven en af te maken zonder hulp van mijn 'o zo dierbare familie en vrienden'.

Vanaf het moment dat ik het plan maakte in mei 2004 tot nu. De grootsheid van mijn plannen heb ik niet kunnen vermoeden toen ik met Mart fietste in de Kennermerduinen en hij niet meer bij kwam van het lachen nadat ik hem verteld had dat ik op reis wilde met mijn Scooty. Sindsdien heb ik er plezier van.

De voorbereidingen, de media en dus de aandacht is boven verwachting. Het maakt dat ik het gevoel heb dat ik iets belangrijks heb gedaan. Het is als water dat over tegels loopt, het gaat overal naar toe, zelf daar waar je het niet vermoed. Het water blijft niet als een plas in het midden van de tegel liggen, het verspreid zich. In eerste instantie voelde ik me gegeneerd, ik vond mezelf een aandacht trekster door de media te betrekken in mijn avontuur. Laat mij duidelijk zijn, dat uiteindelijk die aandacht verschrikkelijk belangrijk is gebleken. Er zijn mensen die me bedanken dat ik mijn verhaal met hen wil delen.

Ik meende voor mezelf op reis te gaan en zag het nut niet van de publiciteit. Toen er toch op aan werd gedrongen om de een interview te geven, besloot ik dan maar te zeggen dat de opbrengst voor een goed doel was, als er mensen me wilde steunen. Het goede doel was het Lilianefonds. Zij helpen kinderen met een handicap/beperking in ontwikkelingslanden met scholing of een hulpmiddel. Kinderen die anders geen mogelijkheden hadden en zeker niet konden kiezen voor een avontuur.

Ik geef nog steeds lezingen aan de hand van een power point presentatie. Bijna ieder keer heb ik luisteraars, zo'n man of 20, 30. Meestal zijn het ouderen. Ik vind het heel bijzonder, want juist jongeren zouden zich aangesproken en gestimuleerd moeten voelen om een avontuur te gaan beluisteren. Er is nog zoveel mogelijk als je een beperking hebt.

Niet iedereen moet zo 'n reis gaan maken, maar het gaat mij erom dat als je niet tevreden bent met je leven, dat je dan moet gaan zoeken naar een manier om dat wel te worden. Voor mij zat dat in het afstand nemen van mijn gezin en vrienden en de confrontatie opzoeken met mezelf. De ouderen die naar mijn lezing komen luisteren willen vaak na afloop nog even met mij praten. Dan hoor ik verschillende opmerkingen waar ik veel van leer. Bijvoorbeeld:

* Ik heb mijn eigen reis weer herbeleefd!

* ik ben zo blij dat ik gekomen ben, want nu heb ik even afleiding gehad.

*ik ga binnenkort een dagje weg en kan me er al helemaal op verheugen.

*ik ben in 1950 naar Lourdes geweest en heb er een plakboek van gemaakt. Voor de lezing heb ik hem nog weer nagekeken en heb er van genoten.

Deze mensen staan open voor hun eigen avontuur. En ik .... mijn avontuur pakt niemand mij mee af en duurt voort, want wie mag er nu na 5 jaar nog zo uitgebreid over de vakantie praten?

Wie nog wil lezen hoe ik 42 dagen en 2500 km alleen door Frankrijk op mijn scoot-mobiel reed, kan op www.tineleewens.nl mijn reisverslag nalezen.